

У даній роботі розглянуто стандартну схему управління витратами, та запропоновано її вдосконалення для застосування безпосередньо для виробничих витрат.

Література

1. Мізюк Б.М. Стратегічне управління: [підручник] / Б.М. Мізюк – [2-ге вид., переробл. і доп.]. – Львів: Магнолія плюс, 2006. – 392 с.
2. “Мікроекономіка”. М.М. Рудий, С.І. Михайлов. Навчальний посібник для студентів економічних спеціальностей м. Київ 2005 рік.
3. Андрійчук В.Г. Економіка аграрних підприємств: Підручник. — 2-ге вид., доп. і перероблене. / В.Г. Андрійчук. — К.: КНЕУ, 2002. — 624 с.
4. Партин Г.О. Формування стратегічної моделі управління витратами підприємства / Г.О. Партин // Фінанси України. – 2004. – № 11. – С. 124–133.
5. Мельник А.О. Проблеми реалізації механізмів адаптації виробничо-економічних систем / А.О. Мельник // Вісник Технологічного університету Поділля. Економічні науки. — 2003. — № 5. Ч.2. Т.2. — С. 316–319.
6. Ольшанська О.В. Наукові засади визначення сутності регіону як суб'єкта господарювання та управління /О.В.Ольшанська// Актуальні проблеми економіки. - [науковий економічний журнал] – Київ: НАУ, 2011. – №12. – С. 100–108.

УДК 338.330

Демчук О.М., студент, Будякова О.Ю., к.е.н.
Київський національний університет технологій та дизайну

УДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИРОБНИЦТВА В ПЕРІОД РОЗВИТКУ КРЕАТИВНОЇ ЕКОНОМІКИ

У даний час в період розвитку креативної економіки актуальними є питання удосконалення організації виробництва на основі діджиталізації процесу виробництва та управління.

Модель розвитку креативної економіки України характеризується формуванням цифрових технологічних платформ, розширенням використання економіки знань, цифровою трансформацією виробництва та систем управління, що є значними чинниками зростання ефективності функціонування підприємств та підвищення конкурентоспроможності продукції, що випускається.

Сучасні тенденції переходу економіки на новий технологічний уклад викликають необхідність модернізації вітчизняних виробничих систем, формування актуальних підходів до організаційно-економічного забезпечення процесів виробництва, а також систем та методів управління[1, с. 160]. На підприємствах промисловості після періоду індустріалізації активізуються процеси автоматизації та роботизації виробництва, удосконалення організації виробництва та управління підприємством, зростання рівня його цифрової інтелектуалізації. З метою підвищення оперативності та гнучкості виробництва обладнання повинно бути пристосоване до швидкого настроювання на випуск різних видів продукції. Сучасна парадигма організації виробництва та управління спирається на можливості оперативного обміну інформацією в режимі реального часу між засобами та предметами праці, здійснення швидкого переналадження обладнання, скорочення чисельності та зміни компетенцій виробничого й обслуговуючого персоналу[2, с. 16], переходу до виробництва нових виробів за допомогою заміни керівників програм в гнучких виробничих системах та робототехнічних комплексах. Для реалізації цього необхідно ефективно використовувати та підвищувати людський, науковий потенціал з метою розвитку інноваційного, наукоємного, високотехнологічного виробництва, що випускає конкурентоспроможну продукцію як для вітчизняного, так і для світових ринків.

В області цифрового виробництва розвиваються такі напрямки сучасних технологій, як «промисловий інтернет речей», «адитивні технології виробництва», «хмарні технології зберігання та переробки інформації», «аналітика великих даних», «штучний інтелект», «розумне роботизоване виробництво», що включає обробні центри, гнучкі виробничі модулі.

Обґрунтування прийняття організаційних рішень при цьому можливо шляхом використання імітаційного та економіко-математичного моделювання [3, с. 88].

Поява та освоєння нових високих технологій, цифрового виробництва неможливо без вдосконалення наукових підходів та методів організації виробництва. Під високими технологіями розуміється втілення передових наукових знань та конструкторських розробок в методи та інструменти процесу перетворення виробничих ресурсів в конкурентоспроможний на цільовому ринку з принципово новими або кращими технічними характеристиками продукції в порівнянні з існуючими аналогами.

Високотехнологічні продукти – це вдосконалені або принципово нові, технічно складні, конкурентоспроможні на цільовому ринку вироби або послуги, виробництво яких базується на результатах впровадження наукових, інноваційних цифрових технологіях, ефективному використанні ресурсів та компетенцій висококваліфікованого персоналу підприємства. Високотехнологічне виробництво є інноваційним процесом створення конкурентоспроможної на цільовому ринку продукції або послуг з високою часткою доданої вартості на основі використання передових цифрових технологій, з використанням високоінтелектуального людського капіталу [5, 12].

Поки складно навчити машину інтерпретувати тексти людською мовою, підходити не механічно, а творчо до вирішення різних завдань, мислити, як людина. Разом з тим, удосконалення організації виробництва креативної економіки завдяки цифрових технологій штучного інтелекту та ін. при їх використанні в бізнесі, управлінні підприємствами (корпораціями) будуть: підвищувати якість управлінських рішень за рахунок скорочення їх термінів та витрат; сприяти досягненню стратегічних цілей за рахунок експертно-аналітичної підтримки керівництва.

Література

1. Мельник А.О. Адаптивне управління підприємством в умовах конкурентного середовища / А.О. Мельник // Вісник Хмельницького національного університету. – 2005. № 5. – С. 157-162.

2. Budiakova O., Tsarenok D., (2019). INNOVATIVE SOLUTIONS FOR ENTERPRISE PERSONNEL in THE DIGITAL ECONOMY. *Innovativesolutionsinmodernscience*, (6 (33), 5-18. Retrieved from [http://doi.org/10.26886/2414-634X.6\(33\)2019.1](http://doi.org/10.26886/2414-634X.6(33)2019.1).

4. Пугачов М.І., Мельник А.О., Грибинюк О.М. Прогноз динаміки внутрішнього валового продукту України за допомогою нейронних мереж / *Економіка АПК*. – К.: Ред. міжнар. наук.-вироб. журн. «Економіка АПК», 2015. – № 32 4. – С. 82–88.

5. Денисенко М.П., Будякова О.Ю. Підвищення індексу людського капіталу — важлива складова інноваційної кадрової політики підприємств. *Економіка та держава*. 2019. № 4. С. 11–17. DOI: 10.32702/2306-6806.2019.4.11

УДК 338.48

Ємець Р.Р., студент, Шацька З.Я., к.е.н., доцент
Київський національний університет технологій та дизайну

ЕКОНОМІКА УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЗРОСТАННЯ

На кожному етапі суспільного розвитку завдання вдосконалення регіональної організації господарської діяльності в країні суттєво змінюється, відображаючи особливості її соціально-економічного розвитку країни [4]. На сучасному етапі формування глобальної парадигми розвитку суспільства відбувається процес трансформації політичних та економічних систем, триває пошук ефективної моделі економічного розвитку в Україні. Більше того, у розвинених країнах переважають змішані суспільства, які взаємодіють з ринком як засіб підвищення ефективності економіки та системи коригування ринку задля досягнення оптимально справедливого розподілу доходу. Перехід України до соціально-орієнтованої економіки зумовив поступові зміни сутності та характеру економічних відносин між суб'єктами господарювання. Внаслідок цього сформувалася нова ринкова система, яка функціонує в мінливому динамічному світі. За час існування України як незалежної країни стан